

[Orla Møller.]

kan man tro, at vi i socialdemokratiet ville udlevere os til VKRs nåde, der hurtigt kunne vise sig at være unåde?

Jeg skal præcisere så tydeligt, jeg kan: den siddende regering har forpligtelse til at føre en socialdemokratisk politik. Den har lovet — og har hidtil holdt sit løfte — at dens forslag bliver fremsat her i tinget uden på forhånd at være bundet til noget parti. Det er klart, at det parti eller de partier, der giver regeringen størst mulighed for at gennemføre sin politik, får den største indflydelse, men ingen er på forhånd afskåret fra at få reel indflydelse. Derfor er der også et reelt grundlag for et samarbejde, og jeg skal slutte med at fastslå, at den socialdemokratiske gruppe meget gerne ser det realiseret.

Poul Schlüter: Datoen den 2. oktober 1972 er et naturligt centrum for den åbningsdebat, vi skal føre med hinanden i dag.

Det konservative folkeparti erkender naturligvis fuldt ud sit medansvar for den afstemning, vi har haft her i folketinget om EF-spørgsmålene, og vi vedkender os også vort medansvar — og mere var det jo ikke, men det var det også — for det resultat, der mødte os i folkeafstemningen. Vi mener, at det var en rigtig og en løfterig beslutning, som blev truffet den 2. oktober. Økonomisk, politisk såvel som kulturelt mener vi, at den 2. oktober gav vort land et solidt og et fremadrettet ståsted for den udvikling, vi skal igennem i de år, der kommer.

Jeg tror, vi alle glæder os meget over, at vi fik så høj en deltagelse i folkeafstemningen. Næsten 90 pct. af vælgerne stemte. Det tyder på en enestående ansvarsbevidsthed, som vi kan være stolte over, i vor befolkning.

Jeg synes også, man har lov at fremhæve, at næsten 2/3 af dem, som stemte, sagde ja. Dermed fik vi en aldeles klar afgørelse, som ingen på noget tidspunkt nu eller siden kan anfægte, og jeg mener, at man i dette resultat må se et nederlag for de kredse, der så åbenbart spekulerede i antiparlamentarisme. Der var ved folkeafstemningen den 2. oktober en mindre afstand mellem de valgte og vælgerne end ved tidligere folkeafstemninger, vi har haft. Men tænk, hvis det var blevet et nej — hvor forandret havde så ikke vor situation været. Så var vi i dag

midt i én stor parlamentarisk, økonomisk og politisk forvirring. Det blev vi skånet for, og det er det danske folks ansvar.

Jeg vil gerne udtrykke min gruppes tilfredshed med åbningstalen, der indledes realistisk og målbevidst med et Europaafsnit. Regeringen stiller sig positiv over for en videreudvikling af det europæiske samarbejde, og det er rigtigt. Det må nu være Danmarks holdning ikke passivt at lægge sig i baghjulet på udviklingen, men det må være vor opgave at bruge den indflydelse, vi nu får. Vi skal være med til, så godt vi formår det, at præge udviklingen i vores del af verden.

Jeg har lagt mærke til, at vi er budt velkommen af vore partnere i EF med store forventninger om, at vi netop søger at give fællesmarkedet det præg af dansk og nordisk, som fællesmarkedet føler skal med, for at fællesmarkedets samlede ansigt kan blive sandt europæisk. I dette ligger der en udfordring, som vi skal tage imod med glæde.

Midt i glæden må vi jo konstatere skuffelsen over, at Norge i alt fald ikke i denne omgang kom med. Man kan ikke lade være at tænke over, at hvis vi havde stemt i Danmark, før de skulle stemme i Norge, var resultatet måske blevet anderledes. Men nu må det i alt fald være en dansk opgave at bistå med at overvinde de norske problemer. Vi er jo både en nordisk og en europæisk nation. Afstemningen sidste mandag bekræftede vor historiske rolle: at være bindeleddet mellem Norden og Europa. Heri er der slet intet nyt, sådan har det jo i virkeligheden været i århundreder både politisk, økonomisk og kulturelt. Danmark har været begge dele, både nordisk og europæisk.

For det konservative folkeparti er der ikke mangel på forberedelse omkring vor situation den 1. januar 1973. Vi brugte i vor gruppe megen tid i foråret på at formulere en programerklæring, som vi kaldte Når Danmark kommer i Europa. Vi syntes, at tidspunktet var inde, hvor vi måtte gøre os klare tanker om, hvilke mål vi ville sætte os i Europa, og hvordan vi skulle føre politik herhjemme hos os selv, når medlemskabet var en realitet. Vi vil gerne være med til at formulere Danmarks synspunkter, som regeringen skal fremsætte i Bruxelles, og hvor EF ellers skal mødes. Vi flytter nu fra tilsku-